

[Sigsgaard.]

en stilling, har socialdemokratiet valgt helt at se bort fra Vietnam i det forslag, der ligger på folketingets bord i dag.

I de helt store spørgsmål — sådan må jeg opfatte det — vejer loyaliteten over for USA altså stadig tungest også for socialdemokratiet. I stedet for at gøre noget ved de alvorlige problemer, hr. J. O. Krag selv pegede på i fremsættelsen, har man valgt at bruge udenrigspolitikken i det indenrigspolitiske spil. Man kører videre med de forslag, der i en fart blev brygget sammen under den udenrigspolitiske debat i oktober sidste år på baggrund af den radikale ordførertale; man har kun pillet et par af dem ud, og det ser ud til at være dem, der måske kunne have generet vesttyskerne en smule. Over for nervøse vesttyskere skal hr. Per Hækkerup, som hr. Per Møller allerede har været inde på det her i dag, endda have udtalt, at forslagene om ophævelse af kontrolrådspasordningen og om handelskammer i DDR ikke skulle tages så tungt, for de var kun led i en indenrigspolitisk taktik. Jeg er enig med hr. Per Møller i, at man bør stille spørgsmålet om netop den udtalelse her i dag, men så vidt jeg har set, har den ikke været dementeret noget sted i pressen, og den har været fremsat mange steder og mange gange.

Socialdemokratiske ledere har gang på gang beroliget eventuelle fremtidige samarbejdspartnere i de borgerlige partier med, at socialdemokratiets grundlæggende udenrigspolitiske holdning er uændret, og jeg tror desværre, at de stadig har ret. Der er ikke noget i forslaget her, der vil forhindre en kommende socialdemokratisk regering i at føre nøjagtig den samme udenrigspolitik, som den forrige førte, og som den nuværende borgerlige regering fører. Socialdemokratiet holder jo fast ved alliancen med verdens mest imperialistiske magt USA, ligesom de borgerlige partier gør det, og dermed har alle de gamle partier inklusive socialdemokratiet valgt at stå på undertrykkernes side imod de undertrykte — og det ville jo være en utænkelig stillingtagen for et socialistisk parti.

Desværre er det kun detaljer — dermed er ikke sagt, det er uvæsentlige spørgsmål — der er lagt frem til diskussion her i dag. Men de er altså ikke uden betydning, og når

alt det foregående er sagt, så skal det også siges, at vi antagelig vil være positive over for de enkelte punkter i forslaget, når der til sin tid skal tages stilling, men det forekommer os, at de er yderst lemfældigt udformet og dårligt gennemarbejdet.

Det første går ud på, at der skal tages aktive skridt mod afspænding i Europa. I selve forslaget skal de tages på nordisk basis, i bemærkningerne på vesteuropæisk basis, og til sidst tales der om et dansk initiativ i NATO. Det må give anledning til at spørge: hvad mener socialdemokratiet egentlig, hvad er det egentlig, partiet ønsker der skal ske? Man taler om en sikkerhedskonference og taler tilsyneladende fortsat om NATO som et afspændingsinstrument. Militærblokke har aldrig været afspændingsinstrumenter, og de er det heller ikke i dag. For mig er det simpelt hen noget snak, der skal gøre NATO-medlemskabet lettere fordøjeligt.

Samtidig med talen om afspænding, som vi også hørte fra udenrigsministeren i dag, har Danmark ved at tilslutte sig kommunikøet fra NATOs ministerrådsmøde accepteret en styrkelse af NATO, og man har været med til at erklære, at NATO er mere uundværlig nu end nogen sinde. Dette sidste er regeringens ansvar, og det får jo talen om afspænding til at klinge noget hult.

Et godt grundlag for en sikkerhedskonference ville være den undersøgelse af andre sikkerhedspolitiske muligheder end NATO, som nedrustningsministeren tidligere har bebudet; det ville være et godt grundlag for Danmark. Jeg ved ikke, om den undersøgelse kommer — nu kan nedrustningsministeren jo desværre ikke være til stede her i dag — men den kunne og burde være lavet for en del år siden, kan jeg godt sige, og af andre regeringer. Men nu vil jeg altså benytte den givne anledning til at spørge, hvornår undersøgelsesresultatet vil foreligge, og om udenrigsministeren kan oplyse noget om det.

VS mener ikke, at øst-vestforholdet er det største sikkerhedspolitiske problem i dag. Alligevel mener vi, at en europæisk sikkerhedskonference kan være værdifuld, selvfølgelig under den forudsætning, at den bliver europæisk og ikke fortrinsvis vesteuropæisk, og at også de stater bliver ind-